

»Kaj bom delalo? Razklalo se bom, iz mene bo pa pognala nova živa kal, ki bo rodila nova zrna, jaz samo pa bom moralo umreti. Strohnelo bom v zemlji, da vstane življenje iz mene!«

»Ne vem, kaj praviš,« je rekel otrok.

»Zdaj ne veš še,« odgovori zrno. »A pozneje, ko prideš v življenje, boš umel besede, ki sem ti jih reklo, in se boš domislil na nje. — Le s trpljenjem prideš do velikih dejanj in do prave sreče. Vidiš, jaz bom umrlo, da bom rodilo nova zrna. Iz teh zrn bo mlinar semlel moko, cerkovnik bo iz nje spekel hostijo, duhovnik jo bo posvetil, in iz mene bo postalo telo jezusovo na oltarju. Ali ne bom brezmejno poplačano za svojo smrt? Zato me deni nazaj, oj otrok nedolžni!«

Otrok ni razumil vsega, le zaslutil je, kako lepo je trpljenje; začutil je, kako veliko resnico mu je povedalo zrno in z nekim spoštovanjem je dejal zrno nazaj v svežo prst.

Bogumil Gorenjko.

V tujini.

Sličica iz počitniškega dnevnika.

Pometal sem po dvorišču, ko me je poklicala mama: »Neki mož je prišel, nemško govori; menda bi rad prenočeval — pojdi, pojdi, pa se zmeni z njim.«

»Dober večer!« sem pozdravil tujca v njegovem jeziku. In zdelo se mu je, da se je razveselil tega glasu.

Za prenočišče je prosil in mi molil delavsko knjižico.

»V senu vam pripravimo, če bi hoteli; drugje nimamo prostora.« Bil je zadovoljen.

Ko sva sedela pred podom, mu je prinesla mama skodelico mleka, ker je šla večerjo šele kuhat in ker je bil mož lačen.

Bil je ta mož rudar in je kopal v Kočevju premož. Doma je bil od ogrske meje na Gorenjem Štajerskem. Tam je bil pustil pred leti ženo z otrokom. Potem mu je pa otrok umrl in žena tudi. »Takrat sem bil še zdrav in sem se mislil vrniti; pa se nisem, ker sem še smel tam ostati. Danes sem pa bolan: neznosno me trga po križcih nočindan in noge mi nič ne veljajo — tak pa moram domov. Vračam se. Čez tri mesece bom morda doma, če prej ne zamrem kje od vsega hudega. Na grobu svojih bom. Čakal bom tam zase groba.

Pomolčal je mož.

Pred večerjo je prišel v hišo. Materi sem bil povedal, kako in kaj je z njim.

Mančka je tekala po hiši in je pela. Dete je bilo majhno in lepo.

Ko se je mož vsel, jo je povabil z obema razpetima rokama k sebi. V žepu je našel majhen srebrn ključek, privesek od ure, in ga ji

je dal. Potem jo je pa vzel na kolena, jo objemal in poljubljal in se veselil.

»Du schönes unschuldiges Kind!« je hitel in jo poljubil na čelo. Ona se je pa igrala s ključkom in vlekla moža za brke, — kakor prej ateja.

Ko je naša mati to videla, se je spomnila očeta v Ameriki in je zaihtela.

Cvetko Gorjančev.

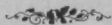

Metulj.

Basen.

Po cvetočem vrtu se je izpreletaval metulj gizdalin in se šopiril: »Kdo je kakor jaz?« Preproste čebele, ose, muhe in vsa golazen pa ni zinila besedice. — Ali naglo je prihrumela nevihta s ploho. In ko je solnce zopet izšlo, je našlo metulja komaj napol živega v blatu — pa je bilo vse njegove lepote konec. Čebele so ga pomilovale, ali zbadljiva osa se mu je rogala: »Kdo je kakor ti?«

Jan Fr. Hruška — Jož. Gruden.

Mati in dete.

Dušica, dušica,
pazi na lučice čiste,
ki jih prižgali so ti
angelci v lepe oči,
da ne vgasnó.

Dušica, dušica,
pazi na rožice tiste,
ki ti v srcu rastó,
ki ti na licih klijó,
da ne umró.

Dušica, dušica,
pazi na srebrni smeh,
ki ti krog usten igra,
pojdi in stisni se k meni,
da ne umori ti ga greh.

R. Pečjak.

Deklamovanke.

6. Véliki pes.

Prvikrat z očetom
deček v mesto gre;
spotoma mu pravi,
kaj je videl že.

»Čujte, nekdam videl
večjega sem psa,
kot prodana naša
krava je bilà.«

Oče reče sinku:
»Čudno res je to!
Pes, od krave večji?
Malo čudno bo.

Tudi tu v bližini
most je čuden, res;
skoro naju cesta
tam popelje črez.

Če lagal si, zlomi
most se pod teboj
in odnese reka
v morje te s seboj.«

Ko sta prišla bliže,
se je deček zbal;
rekel je očetu:
»Kaj sem prej dejál?

Sem li dobro videl,
ali le na pol?
Pes je bil kot tele
velik in nič bolj.«

Slednjič pa pred mostom
deček zakričí:
»Tisti pes le bil je,
kot so drugi psi.«

Hoffmann von Fallersleben — Fr. Ločniškar.

